

CHƯƠNG XVI: TIÊN ĐOÁN CỦA GIÁO SƯ TRELAWNEY

Tâm trạng ngất ngây say men chiến thắng cúp Quidditch của Harry kéo dài ít nhất cả một tuần lễ. Ngay cả thời tiết cũng có vẻ ăn mừng; tháng sáu đến gần, trời trở nên trong hơn và oi bức hơn; và điều mà bất cứ ai cũng cảm thấy muốn làm là tản bộ dạo chơi trong sân trường rồi nằm la liệt trên bãi cỏ với thật nhiều chai nước bí rợ ướp đá, xong có thể chơi trò đánh Bi Xì Bùm ngẫu hứng hay ngó mấy con mực ống mơ màng bơi thụt lùi ngang qua mặt hồ.

Nhưng bọn trẻ không thể nhàn hạ như vậy. Kỳ thi hầu như đổ ập xuống tụi nó, và thay vì nhong chơi ở ngoài, tụi nó phải ở lì trong tòa lâu đài, tìm cách o ép bộ não tập trung, trong khi hương sắc hấp dẫn của mùa hè cứ tràn qua cửa sổ kêu gọi tụi nó. Người ta nhìn thấy ngay cả Fred và George cũng cắm đầu học bài; hai đứa tụi nó sắp phải thi lấy bằng B.P.T.T.Đ. (Bằng Phù thủy Thường đẳng). Percy thì chuẩn bị sẵn sàng cho kỳ sát hạch K.T.P.T.T.S. (Kiểm tra Pháp thuật Tận Sức), trình độ cao nhất ở trường Hogwarts. Bởi vì Percy hy vọng được tuyển vào Bộ Phát thuật, anh ta phải cố sức đứng hạng đầu. Càng ngày anh ta càng tỏ ra cáu kỉnh, phạt thẳng tay bất cứ ai gây ra ồn ào trong phòng sinh hoạt chung vào những buổi tối. Thật ra chỉ có một người có vẻ lo lắng về chuyện học hành thi cử hơn Percy, đó là Hermione.

Harry và Ron đã thôi hạch hỏi Hermione làm thế nào mà cô bé xoay sở để cùng một lúc lại theo học được nhiều môn như vậy? Nhưng khi nhìn lịch thi mà cô bé tự vạch ra cho mình, thì Ron và Harry không thể nào tự kiểm chế được. Cột thứ nhất của lịch thi này ghi:

THỨ HAI

9 giờ, môn Số học

9 giờ, thuật Biến

Ăn trưa

1 giờ, Bùa chú

1 giờ, Cổ ngữ Rune

Mấy ngày nay cô bé căng thẳng đến mức có thể nổ bùng bất cứ lúc nào bị quấy rầy. Ron dè dặt hỏi:

-- Hermione? Bờ có chắc là bờ ghi đúng lịch thi của bờ không?

Hermione cầm lịch thi lên xem xét và cự ngay:

-- Cái gì? Ừ, dĩ nhiên là mình chép đúng.

Harry nói:

-- Không biết có nên hỏi bờ không, là làm sao bờ có thể cùng một lúc ngồi ở hai phòng thi khác nhau?

Hermione đáp gọn:

-- Không nên hỏi. Trong hai bồ, có người nào nhìn thấy cuốn Thuật Số và Ngữ Pháp của mình không?

Ron đáp giọng nhỏ nhẹ:

-- Ờ, có. Mình mượn nó đọc để ru ngủ khi lên giường.

Hermione bắt đầu xốc cái đồng sách vở giấy da chung quanh trên bàn của cô bé, tìm kiếm cuốn sách. Đúng lúc đó thì có tiếng xào xạc bên cửa sổ và Hedwig vỗ cánh bay vào, mỏ ngậm một bức thư.

Harry mở lá thư ra nói:

-- Thư của bác Hagrid. Vụ xử án Buckbeak - ngày được ấn định là ngày 6.

Hermione vẫn nhìn quanh tìm kiếm cuốn sách Số học, nhận xét:

-- Ngày hôm đó là ngày tụi mình thi cử xong hết.

Harry vẫn đọc lá thư:

-- Và người ta sẽ đến đây để thi hành án. Một cán bộ của Bộ Pháp thuật và... và một tay đao phủ.

Hermione ngược nhìn lên, kinh ngạc:

-- Cử một đao phủ đến một cuộc xét ân xá hả? Như vậy thì cảm như họ đã có phán quyết rồi còn gì?

Harry chậm rãi nói:

-- Ừ, đúng như vậy.

Ron rống lên:

-- Không thể nào như vậy được! Mình đã bỏ ra hàng đồng thì giờ để đọc cả đồng tài liệu về vụ này, họ không thể nào không đếm xỉa gì tới nó hết!

Nhưng Harry có một cảm giác khủng khiếp là cái Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đã bị ông Malfoy thao túng và buộc phải ra quyết định rồi. Draco Malfoy, kẻ bị thua cuộc sau khi Gryffindor giành được cúp Quidditch, đã lấy lại vẻ khệnh khạng vênh váo trong mấy ngày gần đây. Qua những lời bình phẩm nhạo báng Harry nghe được, Malfoy chắc chắn Buckbeak sắp bị giết, và dường như nó hoàn toàn hài lòng với chính mình vì đã gây ra có sự đó. Những lúc như vậy, Harry chỉ muốn bắt chước Hermione dấn vô giữa mặt Malfoy, nhưng mà nó phải ráng hết sức tự kiềm chế. Điều khổ tâm nhứt bây giờ đối với Harry, Ron và Hermione là tụi nó không có chút thời gian hay cơ hội nào để đi thăm lão Hagrid. Biện pháp an ninh mới rất nghiêm ngặt vẫn chưa được bãi bỏ, và Harry thì không dám liều đi lấy lại tấm áo tàng hình của nó nằm bên dưới mụ phù thủy chột mắt.

o0o

Tuần lễ thi cử bắt đầu và cả tòa lâu đài bỗng nhiên chìm trong im lặng một cách khác thường. Bọn học sinh năm thứ ba túa ra từ phòng thi môn Biến vào giờ ăn trưa hôm thứ hai, tay chân xụi lơ, mặt mày trắng xác như tro, vừa so sánh đáp số của nhau, vừa kêu ca than vãn bài thi khó, rằng tại nó chưa từng bị làm bài nào khó như vậy, cái bài thi đó bao gồm cả phần biến một cái ấm trà thành một con ba ba. Hermione làm cho những thí sinh khác đổ quạu vì sự bằng nhểnh nhặng xỉ của cô bé về chuyện con ba ba của cô nàng trông giống con rùa hơn, mà điều đó thì ai hơi đâu mà bận tâm.

-- Con ba ba của mình vẫn còn cái đuôi là cái vòi ấm, thiệt là ác mộng...

-- Không biết mấy con ba ba có phải thở ra hơi nước như cái ấm không?

-- Con ba ba của mình có cái mai vẫn còn màu men xanh của cái ấm sứ, không biết vậy mình có bị mất điểm không?

Rồi sau đó, sau một bữa ăn trưa vội vã, bọn trẻ đi trở ngay lên cầu thang đến phòng thi môn Bùa chú. Hermione hóa ra dự đoán đúng: giáo sư Flitwick quả thực cho tại nó thi đúng bài Bùa Hưng phấn. Harry do quá căng thẳng nên làm bài hơi quá liều, khiến Ron, đứa thi cặp với Harry, lãnh đủ một tràng cười nắc nẻ như phát điên, đến nỗi nó phải được đưa qua một phòng yên tĩnh khác định thần lại cả giờ, rồi mới có thể sẵn sàng làm bài của chính nó.

Sau bữa ăn tối, học sinh lại vội vã trở về phòng sinh hoạt chung, không phải để xả hơi, mà để bắt đầu ôn các môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, Độc dược, và Thiên văn học.

Lão Hagrid chủ trì kỳ thi Chăm sóc Sinh vật Huyền bí vào buổi sáng hôm sau với một tâm trạng lo âu không khác gì thí sinh, thật vậy. Thần hồn thần trí của lão không có vẻ gì đang ở trong thân xác lão. Lão đưa ra một ống Nhu trùng tươi rói cho cả lớp và bảo với các thí sinh rằng tại nó sẽ thi đậu nếu chăm sóc sao cho lũ Nhu trùng ấy vẫn còn sống nhả sau một giờ thi. Bởi vì Nhu trùng sống khỏe mạnh tốt tươi nhất khi chúng được để mặc ý xoay sở theo cách của chúng, nên đây là bài thi dễ nhất mà lũ học trò từng thi; và cũng nhờ đó mà Harry, Ron và Hermione có được nhiều dịp mà nói chuyện với lão Hagrid.

Lão cúi xuống sát Harry, giả vờ như kiểm tra mấy con Nhu trùng vẫn còn sống nhả của Harry, nói với nó:

-- Beaky đang hơi bị buồn rầu... bị nhốt lâu quá mà. Nhưng dù vậy... chúng ta đã biết là ngày mốt... cách này hoặc cách khác.

Trưa hôm đó tại nó thi môn Độc dược, thiệt là một tai họa hoàn toàn. Dù Harry cố gắng cách mấy nó vẫn không thể làm cho món Thuốc Rối đặc lại, và thầy Snape cứ đứng đó mà nhìn với vẻ khoái trá đầy thù hận, rồi vẽ nguệch ngoạc cái gì đó trông rất đáng ngờ là một cái trứng ngỗng vô trong sổ tay của ống, trước khi bước đi qua chỗ học sinh khác.

Vào lúc nửa đêm thì tại nó thi tới môn Thiên văn học, tuốt trên tháp cao nhất của tòa lâu đài. Môn Lịch sử Pháp thuật thi vào sáng hôm thứ tư, trong bữa thi này Harry cố gắng nguệch ngoạc viết ra hết tất cả những gì mà Florean Fortescue từng nói với nó về những cuộc săn lùng phù thủy ở thời Trung cổ, trong khi nó ao ước giá mà có được bên cạnh một ly kem súc cù là rắc đậu phộng rang trong căn phòng thi ngột ngạt căng thẳng này.

Trưa thứ tư là buổi thi môn Dược thảo học, trong căn nhà kiếng dưới sức nóng như nung của mặt trời. Rồi trở về phòng sinh hoạt chung một lần nữa, với cổ và lưng bị rám nắng phồng rộp, cầu mong cho đến ngày mai lè lẹ, để thi nốt những môn cuối cùng cho xong, cho qua chặng đường khổ ải này.

Bài thi áp cuối của tụi nó vào sáng thứ năm là môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Giáo sư Lupin đã ra một cái đề thi khác thường nhứt mà bọn học trò từng làm: một dạng chạy đua vượt chướng ngại vật ở ngoài trời, ở đó tụi nó phải lội qua những ao sâu nước tù đọng chứa đầy những con thủy quái Grindylow, rồi băng qua một loạt những hố sâu đầy Chóp Đổ. rồi bì bõm tự bươn qua một bãi lầy, bắt kể sự chỉ vẽ phương hướng trật lất của những con ma đầm lầy Hinkypunk, rồi trèo vô một cái rương cũ và đánh nhau với một Ông Kẹ mới.

Khi Harry trèo ra khỏi cái rương nhe răng cười, thầy Lupin nói khẽ:

-- Xuất sắc, Harry ạ. Điểm tối đa.

Hí hửng với thành công này, Harry đứng quẩn quanh đó để xem Hermione và Ron thi: Ron vượt qua được các chặng một cách tốt đẹp cho đến khi tới chỗ con Hinkypunk. Con này đã thành công trong việc tung hỏa mù làm lạc hướng Ron, khiến nó bị lún sâu tới eo trong bãi lầy. Hermione thì thực hiện mọi thứ đều cực kỳ hoàn hảo, cho tới khi cô bé tới cái rương cũ có Ông Kẹ trong đó. Sau một phút chui vào trong rương, Hermione vọt trở ra, gào khóc.

Thầy Lupin ngạc nhiên quá:

-- Hermione! Có chuyện gì vậy?

Hermione há hốc miệng, tay chỉ vào cái rương:

-- GiGiGi... giáo... sư McGonagall! Cô nói môn nào con cũng thi rớt hết!

Phải mất một lúc mới đỡ cho Hermione yên tâm lại được. Cuối cùng, khi cô bé lấy lại được sự tự chủ thì cả ba, Harry, Ron và Hermione, cùng bước trở lại tòa lâu đài. Ron vẫn còn cố gắng lắm mới nhận được cười về vụ Ông Kẹ của Hermione, nhưng cái cảnh tượng mà tụi nó nhìn thấy trên bậc thềm của tòa lâu đài làm đảo lộn mọi tranh cãi của tụi nó.

Trên đó, ông Cornelius Fudge, hơi toát mồ hôi trong bộ áo trùm sọc, đang đứng nhìn đăm đăm ra sân. Ông nhìn thấy Harry và nói:

-- Chào cháu, Harry! Ta đoán cháu vừa thi xong hả? Sắp xong hết chưa?

Harry đáp:

-- Dạ, sắp.

Hermione và Ron không được hân hạnh trò chuyện với ngài Bộ trưởng Bộ pháp thuật, nên lúng túng chàng ràng ở phía sau. Ông Fudge đưa mắt nhìn qua mặt hồ, nói:

-- Một ngày đẹp trời... Thật là đáng tiếc... đáng tiếc...

Ông thở một hơi thiệt dài rồi nhìn xuống Harry:

-- Harry à, ta đến đây vì một nhiệm vụ chẳng thú vị chút nào. Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đòi hỏi phải có người chứng kiến cuộc hành trình một con Bằng Mã điên. Và bởi vì ta cũng cần phải đến Hogwarts kiểm tra tình trạng Sirius Black, nên ta bị yêu cầu tham dự vụ này.

Ron bước tới trước, nói chen vô:

-- Vậy có nghĩa là việc xét ân xá đã làm rồi?

Ông Fudge nhìn Ron với vẻ tò mò, đáp:

-- Không, không, việc đó chưa nay mới tiến hành.

Ron bèn quả quyết nói:

-- Vậy thì ông có lẽ không cần phải chứng kiến vụ hành hình nào cả! Con Bằng Mã có thể sẽ được ân xá!

Ông Fudge chưa kịp trả lời Ron thì từ cánh cửa tòa lâu đài phía sau ông xuất hiện hai pháp sư. Một vị trông cổ xưa đến nỗi ông ta có vẻ không đáng kể trong mắt của bọn trẻ; còn người kia thì cao to lực lưỡng, có bộ ria mép mỏng màu đen. Harry đoán họ là đại diện của Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm, bởi vì lão pháp sư cổ quái liếc về phía căn chòi của lão Hagrid và nói với giọng yếu ớt:

-- Ôi... hỡi ôi... tôi đã già như vậy mà còn phải làm cái việc này... Lúc hai giờ nữa, ông Fudge?

Người đàn ông có ria mép đen dùng ngón tay lần tìm cái gì đó trong thắt lưng của y. Harry nhìn và thấy ngón tay cái to bè của y miết dọc lưỡi búa bén sáng loáng. Ron mở miệng định nói điều gì đó, nhưng Hermione đã véo mạnh vô hông nó và hất đầu ra hiệu đi về phía tiền sảnh.

Khi tụi nó đi vào Đại sảnh đường để ăn trưa, Ron tức giận cự nự:

-- Tại sao bồ cản tôi? Bồ không thấy họ như thế nào à? Họ thậm chí đã mài lưỡi búa sẵn sàng rồi! Chuyện này thật là bất công!

Hermione cũng tỏ ra bức tức buồn rầu hết sức, nhưng cô bé nói:

-- Ron à, ba của bồ làm việc ở Bộ Pháp thuật. Bồ không thể nói chuyện đó bằng cái giọng như vậy với ông sếp của ba bồ. Lần xét xử này, cho đến khi nào mà bác Hagrid còn ngẩng cao đầu đấu tranh và biện luận đúng đắn, thì họ không thể nào hành hình Buckbeak được...

Nhưng Harry có thể thấy là Hermione cũng không thực sự tin tưởng vào điều cô bé nói. Chung quanh tụi nó, mọi người đang hào hứng vừa ăn vừa trò chuyện, sung sướng thấy trước kỳ thi sẽ kết thúc vào trưa nay, nhưng Harry, Ron và Hermione thì chìm đắm trong nỗi lo buồn về lão Hagrid và con Buckbeak, nên cũng chẳng buồn dự phần.

Bài thi cuối của Ron và Harry là môn Tiên tri, còn Hermione thì thi môn Muggle học. Cả ba đứa cùng đi lên cầu thang cẩm thạch với nhau. Đến lầu một thì Hermione tách ra, chỉ còn Ron và Harry đi tiếp lên lầu bảy, ở đó rất nhiều đứa trong lớp đang ngồi sẵn trên các bậc cầu thang cheo leo dẫn lên phòng học của giáo sư Trelawney, cố gắng gào bài đến giây phút chót.

Khi Harry và Ron ngồi xuống bên cạnh Neville, nó thông báo:

-- Cô sẽ gặp riêng từng đứa.

Neville đang để mở cuốn sách Vén Màn Tương Lai trên đùi ở trang nói về chiêm nghiệm trái cầu pha lê. Nó hỏi hai bạn với vẻ rầu rĩ:

-- Máy bồ có bao giờ nhìn thấy bất cứ cái gì trong trái cầu pha lê chưa?

-- Không hề!

Ron đáp với một cái giọng lơ đãng. Nó cứ ngó chừng cái đồng hồ đeo tay. Harry biết Ron đang đếm từng phút tới giờ xét phúc thẩm con Buckbeak.

Dòng người sắp hàng bên ngoài lớp học ngấn dần một cách chậm chạp. Mỗi khi có đứa nào trèo xuống cái cầu thang bạc, là cả đám còn lại léo nhéo hỏi:

-- Cô hỏi cái gì? Trả lời được không?

Nhưng tất cả đều không chịu tiết lộ điều gì hết.

Khi Neville trèo xuống thang đi tới chỗ Harry và Ron đang ngồi, nó rút lên the thé:

-- Cổ nói với mình là trái cầu pha lê nói cho cổ biết, nếu mình kể cho bồ nghe, mình sẽ bị một tai nạn khủng khiếp!

Ron và Harry lúc này đã nhích tới trên đầu cầu thang rồi. Ron khịt mũi:

-- Tiện quá há! Bồ biết không, mình bắt đầu nghĩ là Hermione nói đúng về bà ấy (nó chỉ ngón tay cái về phía cái cửa bầy sập phía trên đầu). Bà đúng là một mụ già bịp bợm.

Harry nhìn đồng hồ của nó, bây giờ đã hai giờ, nó tán đồng:

-- Ừ. Cầu cho bà lẹ lẹ lên giùm...

Parvati trèo xuống cầu thang với vẻ mặt kiêu hãnh. Cô bé nói với Harry và Ron:

-- Cô nói tôi có tất cả những dấu hiệu của một Chân Kiến. Tôi nhìn thấy rất nhiều thứ... Ở thôi, chúc may mắn nghe!

Cô bé vội vàng trèo xuống cầu thang đi tới chỗ Lavender.

Từ trên đầu tụi nó vọng xuống giọng nói huyền bí quen thuộc:

-- Ronald Weasley!

Ron nhả mặt với Harry rồi trèo lên cầu thang bạc và khuất mắt. Bây giờ chỉ còn Harry là người cuối cùng chờ để vào thi. Nó ngồi xuống sàn, tựa lưng vào tường, lắng nghe tiếng một con ruồi vo ve bên cửa sổ đầy nắng, tâm trí nó băng qua sân trường chạy đến với lão Hagrid.

Cuối cùng, sau hai mươi phút, bàn chân to tướng của Ron lại xuất hiện trên bậc cầu thang. Harry đứng dậy hỏi bạn:

-- Sao?

Ron đáp:

-- Rác rưởi! Mình chẳng thấy cái gì hết, cho nên mình bịa ra. Nhưng mà không biết bả có tin không...

Giáo sư Trelawney gọi:

-- Harry Potter!

Harry thì thầm với Ron:

-- Hẹn gặp lại bồ trong phòng sinh hoạt chung.

Căn phòng trên đỉnh tháp nóng bức hơn bao giờ hết, những tấm màn cửa đều được kéo khép lại, lửa trong lò cháy bùng bùng, và cái mùi khó chịu mọi khi khiến cho Harry phát ho khi nó vấp phải mấy cái ghế bàn để tùm lum trên lối đi dẫn đến chỗ giáo sư Trelawney - bà đang ngồi đợi nó trước một trái cầu pha lê bụi chẳng. Bà nói êm ái:

-- Chào trò! Trò hãy vui lòng nhìn vào trái cầu pha lê này... Bây giờ cứ thông thả... rồi nói cho tôi biết trò thấy gì trong đó...

Harry cúi xuống gần trái cầu và chăm chú nhìn, nhìn chăm chăm bằng tất cả sự tập trung mà nó có thể có được, cầu cho trái cầu chỉ cho nó thấy cái gì khác hơn là những vẩn sương mù đùng đục, nhưng mà chẳng có gì xảy ra hết.

Giáo sư Trelawney hồi thúc một cách nhẹ nhàng tế nhị:

-- Sao? Trò thấy cái gì?

Sức nóng áp đảo Harry và cái mũi nó cứ nhồn nhột vì làn khói đậm mùi nước hoa tỏa ra từ lò sưởi bên cạnh hai thầy trò. Harry nghĩ đến những gì Ron vừa nói, và quyết định xạo. Nó nói:

-- Ơ... một hình dạng u tối... âm...

Giáo sư Trelawney thì thào:

-- Nó giống cái gì? Bây giờ thử nghĩ xem...

Harry lục lọi đầu óc mình và bắt gặp con Buckbeak. Nó nói giọng chắc chắn:

-- Một con Bằng Mã.

Giáo sư hăng hái viết nguệch ngoạc lên tờ giấy da để mở trên đầu gối, bà thì thầm:

-- Đúng vậy! Con trai ta ạ, có lẽ con sẽ sớm thấy chung cuộc chuyện rắc rối của lão Hagrid với Bộ Pháp thuật! Hãy nhìn gần hơn... con Bằng Mã có hiện ra nữa không?... Đầu nó còn không?...

Harry khẳng định:

-- Dạ, còn!

Giáo sư Trelawney thuyết phục:

-- Trò có chắc không? Có chắc không đó, cưng? Con không thấy nó quẩn quại trên mặt đất, có thể, và một cái bóng giơ cao lưỡi búa đằng sau nó sao?

-- Dạ, không!

Harry bắt đầu cảm thấy muốn bệnh rồi. Giáo sư Trelawney vẫn tiếp tục:

-- Không có máu à? Không thấy lão Hagrid khóc lóc à?

-- Không!

Harry lại khẳng khái nói không, trong lòng mong muốn hơn bao giờ hết là được ra khỏi căn phòng này và thoát được sức nóng này.

-- Con Bằng Mã không sao cả... nó... bay đi...

Giáo sư Trelawney thở dài:

-- Thôi được, cưng à, cô nghĩ chúng ta tạm ngừng ở đó... hơi thất vọng một tý... nhưng ta cho là con đã cố gắng hết sức.

Harry thở phào nhẹ nhõm và đứng dậy, xách cặp lên và quay lưng định đi, nhưng bỗng nhiên một giọng nói lớn chói tai vang lên đằng sau nó:

-- Chuyện đó sẽ xảy ra đêm nay.

Harry quay ngoắt người lại. Giáo sư Trelawney đã trở nên cứng đờ trong chiếc ghế bành của bà; hai mắt bà lác liên và miệng bà xệ xuống. Harry nói:

-- Thừa cô?

Nhưng giáo sư Trelawney không có vẻ gì là có nghe Harry nói cả. Hai mắt của bà bắt đầu đảo vòng tròn. Harry đứng sững đó trong kinh hoàng. Trông bà khủng khiếp như thể bà đang trong cơn động kinh. Harry bối rối quá, nghĩ ngay đến việc chạy xuống bệnh thất để cầu cứu... nhưng giáo sư Trelawney lúc ấy lại nói, cũng bằng cái giọng chói lói lỗ tai, không giống giọng nói bình thường của bà chút nào:

-- Chúa tể Hắc ám đang nằm một mình cô độc không bạn bè, bị đệ tử của mình bỏ rơi. Kẻ thuộc hạ của ngài đã bị xiềng xích mười hai năm nay. Đêm nay, trước lúc nửa đêm, kẻ thuộc hạ của ngài sẽ được tự do và sẽ tìm đến ngài xin thần phục lại. Chúa tể Hắc ám sẽ lại trỗi dậy cùng với sự hỗ trợ của thuộc hạ, sẽ vĩ đại hơn và khủng khiếp hơn bao giờ hết. Đêm nay... Trước nửa đêm... kẻ thuộc hạ... xin thần phục lại Ông Chủ.

Đầu của giáo sư Trelawney gục xuống trước ngực. Bà phát ra âm thanh lạ nghe như tiếng ỉn ỉn. Rồi, bất thành linh, đầu bà lại ngẩng phắt lên.

Giáo sư Trelawney nói mơ màng:

-- Xin lỗi nghe cưng. Sức nóng ban ngày, trò biết đó... ta chớp mắt đi một lát...

Harry đứng đó, vẫn trợn mắt ngó.

-- Có chuyện gì không ổn sao, cưng?

-- Cô... cô vừa mới nói với con là... Chúa tể Hắc ám sắp sửa trở dậy lần nữa... thuộc hạ của hắn sẽ trở lại phò tá hắn...

Giáo sư Trelawney tỏ ra hoàn toàn kinh ngạc:

-- Chúa tể Hắc ám à? Kẻ mà ai cũng biết là ai ấy à? Cưng ời, chuyện đó không thuộc loại chuyện đùa được đâu... trở dậy thực ư?...

-- Nhưng mà cô vừa nói như vậy! Cô nói là Chúa tể Hắc ám...

-- Ta nghĩ có lẽ trò cũng đã chộp mắt một chút rồi đó, cưng à. Ta chắc chắn không dám mạo muội tiên đoán một điều quá sức tưởng tượng như điều đó đâu!

Harry trèo xuống cái thang dây và cầu thang xoắn, hoang mang tự hỏi... Có phải nó vừa nghe giáo sư Trelawney thốt ra một điều tiên tri thực sự? Hay đó là sáng kiến của bà về một cách kết thúc bài thi đầy ấn tượng?

Năm phút sau, Harry đi nhanh qua đám quỳ lùn an ninh canh gác bên ngoài lối vào tháp Gryffindor, những lời nói của giáo sư Trelawney vẫn còn ong óng trong đầu nó. Những học sinh khác đang lướt nhanh qua nó về hướng ngược lại, nói cười, đùa giỡn, túa ra sân, háo hức với cái tự do mà tụi nó trông mong lâu nay. Khi Harry tới trước bức chân dung Bà Béo và chui vào phòng sinh hoạt chung, thì căn phòng hầu như trống vắng. Ở một góc phòng, chỉ có Ron và Hermione ngồi đó. Harry thở hổn hển nói với hai bạn:

-- Giáo sư Trelawney vừa mới nói với mình...

Nhưng nó ngừng tức thì khi thấy vẻ mặt của Ron và Hermione. Ron nói yếu ớt:

-- Buckbeak thua rồi. Bác Hagrid vừa gọi đến cái này.

Lá thư lần này của lão Hagrid khô queo, không tèm lem nước mắt như thư trước, nhưng có lẽ tay lão run ghê lắm khi viết, đến nỗi chữ viết của lão thật khó mà đọc được:

Không được ân xá. Họ sẽ hành hình vào lúc hoàng hôn. Các cháu không thể làm gì cả. Đừng xuống đây. Bác không muốn nhìn thấy cảnh đó.

Bác Hagrid.

Harry nói ngay:

-- Chúng ta phải hành động. Bác ấy không thể nào ngồi đó một mình mà chờ đao phủ đến!

Ron nhìn dăm dăm qua cửa sổ với vẻ thần thờ.

-- Dù sao thì... hoàng hôn... Tụi mình không đời nào được phép... đặc biệt là bồ, Harry à...

Harry gục đầu vào hai tay, suy nghĩ:

-- Giá mà chúng ta có tấm áo khoác tàng hình...

Hermione hỏi:

-- Nó ở đâu?

Harry thuật cho cô bé biết chuyện nó đã giấu tấm áo tàng hình ở hành lang bên dưới mũ phù thủy chột mắt. Nó nói nốt:

--... nếu thầy Snape thấy mình lảng vảng gần đó một lần nữa, thế nào mình cũng bị rắc rối to.

Hermione đứng lên, nói:

-- Đúng vậy. Nếu thầy Snape thấy bồ... Làm sao bồ mở được cái bấu trên lưng mũ phù thủy?

Harry nói:

-- Bồ... chỉ cần gõ lên nó và nói: Dissendium. Nhưng...

Hermione không cần đợi Harry nói dứt câu; cô bé đã quày quả băng ngang qua căn phòng, đẩy bức chân dung Bà Béo ra, rồi biến mất.

Ron ngó theo Hermione, nói:

-- Chẳng lẽ Hermione đi lấy tấm áo tàng hình à?

Đúng vậy. Mười lăm phút sau Hermione trở về với tấm áo khoác óng ánh bạc được xếp cẩn thận giấu bên trong áo chùng của cô bé.

Ron sững sờ nói:

-- Hermione, mình không biết dạo này sao chuyện gì đã xảy ra cho bồ! Ban đầu bồ tát Malfoy, rồi sau đó bồ bỏ ra khỏi lớp học của giáo sư Trelawney...

Hermione có vẻ như được tăng bốc lên mây.

oOo

Ba đứa nhỏ đi xuống Đại Sân đường ăn tối như mọi người khác, nhưng sau đó tụi nó không trở về tháp Gryffindor. Harry giấu tấm áo tàng hình ngay bên dưới vạt trước của tấm áo chùng nó đang mặc, rồi cứ khoanh tay lại để che chỗ áo độn nổi cộm lên. Tụi nó lên vô một gian phòng trống phía ngoài tiền sảnh, lắng nghe động tĩnh, cho đến khi chắc chắn là tiền sảnh vắng vẻ. Tụi nó nghe tiếng vài người cuối cùng vội vã đi ngang qua, rồi có tiếng cánh cửa đóng mạnh. Hermione thò đầu ra cửa nhìn quanh. Cô bé thì thầm:

-- Được rồi. Không có ai ngoài này... Khoác áo vô...

Bước sát bên nhau để cho không ai có thể nhìn thấy, ba đứa nhón gót dưới tấm áo choàng đi qua tiền sảnh, rồi bước xuống những bậc thềm đá, đi qua sân. Mặt trời đã lặn sau khu Rừng Cấm, những chóp cành tán cây cao còn vương chút nắng vàng.

Ba đứa tới trước cửa căn chòi của lão Hagrid và gõ. Một phút sau lão Hagrid mới mở cửa, và khi mở cửa ra, lão nhìn quanh tìm người khách đã gõ cửa với vẻ mặt tái ngắt và toàn thân run rẩy.

Harry nói nhỏ:

-- Tụi cháu đây mà. Tụi cháu đang mặc áo tàng hình. Bác cho tụi cháu vô nhà để tụi cháu cởi áo khoác ra.

Lão Hagrid làu bàu:

-- Lẽ ra các cháu không nên đến đây!

Nói vậy nhưng lão cũng lùi lại tránh lối, và tụi nó bước vào trong nhà. Lão Hagrid đóng vội cánh cửa lại và Harry cởi áo khoác tàng hình ra.

Lão Hagrid không khóc lóc, cũng không nhào vô ôm chầm lấy tụi nó. Trông lão giống như một người đàn ông không biết mình đang ở đâu, không biết phải làm gì. Sự bơ vơ bất lực này còn bi thảm hơn cả nước mắt nữa.

Lão hỏi:

-- Uống chút trà nha?

Hai bàn tay khổng lồ của lão run bần bật khi đưa ra cầm lấy cái ấm trà.

Hermione ngập ngừng hỏi:

-- Buckbeak đâu rồi bác?

Lão Hagrid làm đổ cả sữa ra mặt bàn khi rót đầy cái bình. Lão nói:

-- Bác... bác đưa nó ra ngoài chơi. Nó được cột trong vườn bí rợ của bác. Bác nghĩ nó nên nhìn thấy cây rừng và... hít thở không khí trong lành... trước khi...

Bàn tay của lão Hagrid run dữ dội đến nỗi cái bình sữa tuột ra khỏi tay lão mà vỡ tứ tung trên sàn nhà. Lão ngồi xuống, đưa tay áo lên chùi trán.

-- Còn bình sữa khác trong tủ ấy.

Hermione vội nói:

-- Để cháu làm cho, bác Hagrid.

Cô bé nhanh nhẩu cúi xuống dọn mớ miếng chai.

Harry liếc nhìn Ron, Ron đưa mắt nhìn lại một cách vô vọng. Harry ngồi xuống bên cạnh lão, tha thiết hỏi:

-- Chẳng lẽ không còn cách nào khác nữa sao, bác Hagrid? Cụ Dumbledore...

Lão Hagrid nói:

-- Cụ đã cố gắng rồi. Cụ không có quyền hành chi phối được cái Ủy ban đó. Cụ đã bảo với họ là con Buckbeak không sao hết, nhưng họ sợ... các cháu biết Lucius Malfoy là hạng người như thế nào mà... hần hủ dọa họ, bác chắc vậy... tay đao phủ, thằng Macnair, là một thằng bạn cũ của Malfoy... nhưng thằng đó làm cũng nhanh và gọn... và bác sẽ ở bên cạnh nó...

Lão Hagrid nuốt ực một cái. Mắt lão đảo lảo liên khắp căn chòi, như thể tìm kiếm một tí ti hy vọng hay niềm an ủi nào đó.

-- Cụ Dumbledore sẽ xuống đây khi chuyện đó... chuyện đó xảy ra. Cụ viết thư cho bác hồi sáng này, nói là cụ muốn... muốn ở bên cạnh bác. Cụ Dumbledore thật là một con người vĩ đại.

Hermione nãy giờ lục lọi tủ chén của lão Hagrid để tìm một bình sữa khác, để vượt ra một tiếng nấc nghẹn ngào ngắn và nhỏ. Cô bé tìm thấy cái bình sữa mới, đứng thẳng lưng lên, gắng gượng nén dòng nước mắt. Cô bé nói:

-- Tụi cháu cũng sẽ ở bên cạnh bác, bác Hagrid à.

Nhưng lão Hagrid lúc lắc cái đầu bồm xồm của lão:

-- Các cháu phải trở về tòa lâu đài. Bác đã nói với các cháu rồi, bác không muốn các cháu nhìn thấy. Mà đằng nào thì các cháu cũng đâu có được phép xuống đây... Nếu ông Fudge và cụ Dumbledore bắt gặp các cháu ra khỏi tòa lâu đài mà không xin phép, thì Harry à, cháu sẽ bị rắc rối to.

Nước mắt bây giờ cứ lặng lẽ tuôn trào trên gương mặt Hermione, nhưng cô bé cố giấu lão Hagrid bằng cách lảng xãng pha trà. Bỗng nhiên, khi đang lấy một chai sữa để rót vô bình, cô bé hét toáng lên:

-- Ron! Mình... mình... không thể nào tin được... con Scrabbers đây nè!

Ron há hốc miệng ra nhìn Hermione:

-- Bờ đang nói cái gì vậy?

Hermione đem cái bình sữa mới đến bàn và úp ngược nó xuống. Với tiếng kêu chít chít hoảng loạn và nỗ lực cuống cuồng trèo trở vô trong, con chuột Scrabbers vẫn bị trượt rớt ra khỏi mặt bàn. Ron ngậy ra kêu lên:

-- Scarbbers! Scrabbers! Mà làm gì ở đây?

Ron chụp bắt con chuột đang ra sức vùng vẫy rồi đưa nó ra vùng ánh sáng để ngó cho kỹ. Con Scrabbers trông thật là kinh khiếp. Nó ốm nhom hơn bao giờ hết, từng tùm lông lớn đã rụng để lộ ra những mảng hói, và nó vùng vẫy trong tay Ron như đang cố gắng tuyệt vọng tự giải thoát mình.

Ron vỗ về:

-- Không sao đâu, Scrabbers! Không có mèo đâu! Ở đây không có cái gì hại mày hết!

Lão Hagrid đột ngột đứng bật dậy, dồn hai con mắt nhìn qua cửa sổ. Gương mặt vốn hồng hào bình thường của lão bỗng trở nên xám ngoét như một tấm giấy da cũ.

-- Họ đang đến...

Harry, Ron và Hermione chạy vụt tới đứng quanh lão Hagrid. Một nhóm đàn ông đang bước xuống những bậc thềm đá của tòa lâu đài ở đằng xa. Đi đầu là cụ Dumbledore, bộ râu bạc của cụ phản chiếu ánh sáng yếu ớt của mặt trời đang lặn. Lon ton bên cạnh cụ là ông Cornelius Fudge. Đằng sau họ là ông Ủy viên nhu nhược và tay đao phủ Macnair.

Mỗi ly mỗi phen trên toàn thân lão Hagrid đều run lên, lão nói với ba đứa nhỏ:

-- Các cháu phải đi ngay. Không nên để họ gặp các cháu ở đây... Đi ngay bây giờ đi...

Ron nhét con chuột Scrabbers vô túi áo nó và Hermione thì cầm tấm áo khoác tàng hình lên. Lão Hagrid nói:

-- Để bác dẫn các cháu đi ra lối sau.

Tụi nó đi theo lão đi qua cánh cửa mở ra khu vườn. Harry có một cảm giác không thực rất lạ lùng, và nó càng cảm thấy hư ảo hơn nữa khi nhìn thấy con Buckbeak cách đó vài thước, bị cột vô một cái cây đằng sau vườn bí rợ của lão Hagrid. Buckbeak dường như cũng biết chuyện gì đó đang xảy ra. Nó cứ xoay cái đầu nhọn của nó hết sang bên này đến bên kia, và dầm chân xuống đất một cách lo lắng. Hagrid nói dịu dàng:

-- Không sao đâu, Buckbeak. Không sao đâu...

Lão quay sang Harry, Ron và Hermione bảo:

-- Đi đi. Đi mau đi.

Nhưng cả ba đứa đều không nhúc nhích.

-- Bác Hagrid, tụi cháu không thể...

-- Tụi cháu sẽ nói với họ điều gì đã thực sự xảy ra...

-- Họ không thể nào giết nó...

Lão Hagrid trở nên dữ dội:

-- Đi! Không có tụi bây và các thứ rắc rối thì sự việc cũng đã đủ tồi tệ lắm rồi!

Ba đứa nhỏ không còn lựa chọn nào khác. Khi Hermione tung chiếc áo khoác tàng hình lên phủ trùm qua Ron và Harry, tụi nó nghe thấy tiếng người vang lên ở cửa trước của căn chòi. Lão Hagrid ngó vô chỗ mà tụi nó vừa mới tàng hình biến mất. Lão nói khàn khàn:

-- Đi mau đi. Đừng có mà nghe lén...

Và lão sải bước chân trở vào căn chòi khi có tiếng ai đó gõ vào cánh cửa trước.

Chậm rãi, như trong trạng thái thôi miên, cả Harry, Ron và Hermione lặng lẽ đi quanh căn chòi của lão Hagrid. Khi tụi nó đi vòng tới phía trước của căn chòi thì cánh cửa trước đã đóng ập lại.

Hermione thì thầm:

-- Làm ơn đi mau lên, mình không thể chịu nổi nữa, không thể nào chịu đựng...

Tụi nó bắt đầu đi lên dốc của bãi cỏ, hướng về phía tòa lâu đài. Lúc này mặt trời đang lặn xuống rất nhanh, bầu trời đã chuyển thành một màu xám nhẹ phơn phớt tím, nhưng phía tây đã dậy rắng chiều đỏ au.

Ron chợt đứng chết trân, Hermione năn nỉ:

-- Ôi, Ron ơi, làm ơn...

-- Con Scrabbers ấy mà! Nó không chịu... nằm yên nào...

Ron cúi xuống, cố gắng giữ Scrabbers trong túi áo, nhưng con chuột đang trở nên cáu tiết, kêu chít chít như điên, quằn mình, bật ra, tìm cách ngoạm sâu hàm răng vô tay Ron. Ron ré lên:

-- Scrabbers! Tao đây mà! Đồ ngu, tao là Ron đây!

Cánh cửa sau lưng tụi nó mở ra, và tiếng người cũng vọng ra. Hermione thốt thức:

-- Ôi Ron ơi, làm ơn đi đi mà. Họ sắp hành hình rồi, mình không thể nào chịu đựng nổi đâu!

-- Ừ thì đi! Scrabbers, nằm yên coi...

Tụi nó đi tới trước; Harry, cũng như Hermione, cố gắng không nghe những tiếng om sòm vọng ra đằng sau chúng. Nhưng Ron lại đứng lẫn nữa.

-- Mình không thể nào giữ được nó... Scrabbers, im đi, mọi người sẽ nghe thấy chúng ta đó!

Con chuột vẫn kêu chít chít như điên, nhưng cũng không đủ to để át tiếng người xao xác vọng từ khu vườn của lão Hagrid. Từ đó trỗi lên một mớ bùng bong những giọng nói đàn ông mơ hồ, rồi sự yên lặng và rồi, không báo trước gì hết, vang lên một tiếng vút rồi một tiếng ụcch của cây búa.

Hermione lao đảo ngã tại chỗ. Cô bé thì thầm với Harry:

-- Họ đã làm điều đó! Mình... mình không thể nào tin được... họ lại làm điều đó.